Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францѣсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатаннй вôльнй бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостьвахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 45. | Нинѣ: гр. к. Порфирія еп. рим. к. Франциск. | Завтра: Прок. Д. исп. Мучен. | Середа 26 лютого (9 марта) 1892. | Всходъ сонця 6 г. 27 м.; заходъ 5 г. 56 м. Баром. 757; термом. — 3·4° — 10·0°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

3. Засѣданє Сойму зъ дня 24 лютого (7 марта) 1892.

На вчерашнôмъ засѣданю сойму явивъ ся перший разъ Є. Ексц. дръ Дунаєвскій а всѣ послы витали его сердечно. Маршалокъ повѣдомивъ опôсля палату, що декотрй комісіи уконституовали ся и що пос. Романчукъ задля недуги не може приняти мандату до комісіѣ буджетовои. Опôсля вôдчитано списъ петицій, зъ котрыхъ найважнѣйшй: Выдѣлъ повѣтовый въ Чешановѣ о утворенє фонду позичкового на розширенє и адаптацію истнуючихъ и будову новыхъ шпиталѣвъ; — Выдѣлы повѣтовй въ Золочевѣ, Грыбовѣ и Тарнобжеґу о запомогу на будову дорôгъ; — кôльканацять громадъ о запомогу на будову шкôлъ и зниженє престацій оплачуваныхъ на платню учителѣвъ; — повѣтове вѣче руске въ Бродахъ о признанє громадамъ права екзекуціѣ до 5 зр. и знесенє належитостей стемплевыхъ въ справахъ дрôбныхъ до 5 зр.; о усуненє польонізаціѣ въ рускихъ школахъ и заведенє 4 семінарій учительскихъ; о урядовôй переписцѣ зъ рускими сторонами по руски и рускимъ письмомъ; о залишеню переношеня Русинôвъ на Мазуры; о заведеню загального тайного голосованя при выборахъ до радъ громадскихъ и о залишеню установлюваня окружныхъ начальникôвъ громадскихъ; о полишеню громадамъ права презентованя учителѣвъ; о змѣнѣ закона ловецкого; о знесеню рогатокъ мытовыхъ въ Бродахъ; — всѣ тй петиціи внѣсъ пос. о. Сѣрко. — Кôлькадесять петицій учителѣвъ народныхъ о додатокъ на дорожню и полѣпшенє долѣ; кôлькадесять петицій громадъ о запомоги голодовй. Загаломъ вплынуло доси 317 петицій.

Пос. Кс. Хотковскій ставивъ интерпеляцію до правительства и Выдѣлу краєвого въ справѣ голодовôй въ захôдныхъ повѣтахъ краю и запытувавъ, якй кроки мають бути предпринятй, абы зарадити нуждѣ голодовôй.

Членъ Выдѣлу краєвого п. Романовичь вôдповѣвъ на то, що до Выдѣлу краєвого прыйшла ще въ осени просьба о помôчь зъ пов. мысленицкого и выдѣлъ краєвый вôднѣсъ ся до комітету кракôвского товариства рôльничого о справозданє. Показало ся, що єсть недостатокъ въ 13 повѣтахъ. Нараджувано ся, якъ зарадити, але звѣстно, що Выдѣлъ краєвый не має нѣякихъ фондôвъ на якй небудь запомоги голодовй. Найлѣпше можна бы зарадити роботами публичными; але зновъ годѣ прелімінованй и зачатй роботы по иншихъ мѣсцевостяхъ покидати а зачинати десь новй. Рôвножь не знавъ Выдѣлъ, кôлько дасть правительство зъ фондôвъ державныхъ, длятого порѣшивъ выждати сесіѣ соймовои и при участи послôвъ полагодити сю справу. Але поки що зарядивъ въ тыхъ повѣтахъ меншй роботы, на скôлько дозволявъ фондъ дороговый.

Пос. Поточекъ интерпелювавъ правительство, кôлько грошей припаде для Галичины зъ запомоги державнои для околиць потерпѣвшихъ недостатокъ и чи правительство схоче вôдписати податки въ сторонахъ дôткненыхъ голодомъ—а пос. ґр. Тарновского, чи дѣйстно повени Вислы въ Тарнобжескôмъ, мають причину въ лихôмъ выконаню обвалованъ берегôвъ Вислы и що думає зробити правительство, щобы забезпечити людность вôдъ щоденныхъ нещасть.

Передъ приступленємъ до порядку дневного присвятивъ Маршалокъ теплу згадку помершому послови Павлови Попелеви въ Краковѣ, а вôдтакъ признано выбôръ посла Пашковского зъ сѣльского округа кракôвского важнымъ.

Пос. Цоль мотивувавъ свое внесенє що до змѣны арт. 11, 13 и 17 закона зъ 1 сѣчня 1889 въ справѣ полѣпшеня платнѣ учителѣвъ шкôлъ народныхъ. Вôнъ признає, що средства, якй подала кр. Рада шкôльна для побôльшеня числа учителѣвъ: побôльшенє стіпендій въ семінаріяхъ учительскихъ и основанє интернатôвъ — вôдповѣдають своѣй цѣли и можуть принести хосенъ, але ще не полагоджують основно цѣлои справы. Треба ще и полѣпшити долю учителѣвъ, побôльшити ихъ платню. Теперь нема компетентôвъ при конкурсахъ на посады зъ платнею 200 и 240 зр. для молодшихъ учителѣвъ. Божь дѣйстно такій учитель найде въ кождôмъ иншôмъ званю лѣпшу вынагороду за свою роботу. Мінімумъ платнѣ 250 зр., яке предкладає Выдѣлъ краєвый, єсть на его поглядъ за мале, длятого вôнъ и его сторонництво хоче, щобы платня найнизша могла выносити 300 зр. Вôдтакъ переходить и прочй проєктованй змѣны щодо додаткôвъ пятилѣтныхъ и выказує потребу такихъ змѣнъ. Кошты, якй бы побôльшились въ наслѣдокъ тыхъ змѣнъ, не перейшли бы рôчно квоты 160.000 зр. Вправдѣ се великій выдатокъ, але доконче потрѣбный а при поправленю галицкихъ фінансôвъ, знайшлось бы и для него мѣсце.

1

Якъ молодый Лавро пôшовъ до чорта.

Старо голяндска история. — Розповѣла Анна Айхберъ.

I.

Коли бувало мінгеръ*) ванъ Стенъ розговорить ся про великого Кайзера въ Ротердамѣ, то вже зъ такою покорою, що мало ажь таки не бє поклонôвъ. У него були лишь двѣ рѣчи, що могли зрадувати его душу: молоденькій, мягкій якъ масло и сочистый селедець, та мінгеръ де Кайзеръ.

Коли побачивъ такого селедця, прибраного кружѣльцями пахучои цыбульки, то ему въ очахъ ажь сльозы ставали зъ радости; а кôлько разôвъ забиравъ ся поволеньки и зъ розвагою чоловѣка, що то знає ся добре на смаку всѣлякои стравы, до тои лакôтки, то бувало завсѣгды лишь зôтхне важко та скаже: „Отъ, кобы то такъ бувъ тутъ теперь мінгеръ де Кайзеръ!“ Але мінгеръ де Кайзеръ ще анѣ разу не заглянувъ до Сіпкенъ, а мінгеръ ванъ Стенъ знавъ де Кайзера только що зъ его купецкихъ листôвъ, въ котрыхъ ротердамска торговля потверджала ванъ Стенови въ Сіпкенъ его посылки корѣнныхъ товарôвъ и табаки або присылала новй замовленя.

Мінгеръ ванъ Стенъ бувъ бурмістромъ въ мѣстѣ Сіпкенъ. Мефровъ ванъ Стенъ, его жѣнка, розстала ся зъ симъ свѣтомъ, якъ разъ коли юфровъ Метя прийшла на свѣтъ. Але та сумна пригода зробила на пана Стена лишь такій вплывъ, що вôнъ вôдъ теперь засѣдавъ що вечера до картъ зъ своєю сестрою, тѣткою Єтою, котра не кажучи вже нѣчого, сѣдала спокôйно грати зъ братомъ и разомъ зъ нимъ придумували надъ тымъ, якъ бы то они угостили де Кайзера, наколибъ вôнъ колись приѣхавъ до Сіпкенъ.

Ванъ Стенъ сидѣвъ въ своѣй канцеляріи, а передъ нимъ лежала цѣла купа листôвъ, що якъ разъ прийшли зъ почты. Мало що не зъ глубокою почестію отворивъ вôнъ перше письмо, що прийшло вôдъ высокоповажаного пана де Кайзера. Великій торговельникъ ротердамскій починавъ письмо зъ першу вôдъ справъ купецкихъ, а вôдтакъ....

Коли же бурмістръ зъ Сіпкенъ ставъ то письмо дальше читати, то чогось ему ажь въ очахъ потемнѣло и вôнъ мовъ безсильный розперъ ся на своємъ шкôрянôмъ крѣслѣ. Вôдтакъ вхопивъ за дзвôнокъ и ставъ нимъ дзвонити изъ всеи силы такъ, що ажь тѣтка Єта перепуджена вбѣгла до комнаты.

— Мінгеръ де Кайзеръ....

— Господи! померъ? — крикнула тѣтка Єта.

— Дежь тамъ! — розсмѣявъ ся панъ Стенъ. — Жиє ще, жиє. здоровый якъ орѣхъ! Слухай, Єто, весела вѣсть! Мінгеръ де Кайзеръ задумавъ зновъ оженити ся!

— Зновъ оженити ся? — повторила тѣтка Єта и ажь трохи почервонѣла.

— Таки такъ, хоче женити ся. Тѣшь ся, Єто, сватає нашу Метю.

Тѣтка Єта лишь руки заломила и кровь въ нѣй застигла.

— Закличь менѣ заразъ Метю сюды! — И мінгеръ ставъ теперь такъ бѣгати по хатѣ, що его повстянй патинки лишь поклапували. — Господи, якъ то мило почути! Мефровъ де Кайзеръ — а колись — таки такъ, колись можу до него вôдозвати ся: „Никпто!...“ Закличь же менѣ Метю! Тожь то она буде тѣшити ся!

— Тѣшити ся? ...И ще бы!... Тажь подумай, кôлько ему вже лѣтъ.... Тѣшити ся? Сѣмдесять — а сѣмнапять!

Мінгеръ лѣтавъ такъ по хатѣ, що полы вôдъ его капоты такъ повôдскакували, що выглядали якъ крыла.

— Що ты знаєшь, Єто, такій мінгеръ де Кайзеръ не має нѣякихъ лѣтъ. Вôнъ все ще красный, добрый и молодый. А хочь бы мавъ лишь одну ногу, хочь бы бувъ и зовсѣмъ безъ ногъ, — вôнъ бы все таки ще щось значивъ. А мінгеръ прецѣ, — слава Богу — ще зовсѣмъ здоровъ и на души и на тѣлѣ. — и длятого — та чогось ся такъ скривила, Єто? Идижъ та закличь менѣ Метю!

---

*) Мінгеръ — панъ, мефровъ — панѣ, юфровъ — панна, титулы, котрй въ голяндскôй мовѣ, подôбно якъ въ французскôй, додають ся конче за кождый разъ до прôзвища.

Пос. Асникъ мотивувавъ свое внесенє въ справѣ полѣпшеня платнѣ учителѣвъ народныхъ и такожъ жадавъ мінімумъ 300 зр. платнѣ.

Пос. Ковальскій мотивувавъ свое внесенєо пôдвысшенє о 50 зр. платнѣ тыхъ учителѣвъ, котрыхъ платня не переходить 300 зр. рôчно, и порôвнувавъ теперѣшну платню учителѣвъ зъ заробками денныхъ робôтниковъ. Косарь, сокирникъ, молотѣльникъ — казавъ бесѣдникъ — заробить денно пересѣчно 60 кр. Така есть платня за трудъ фізичный, котрый не руйнуе силы, а противно єѣ скрѣпляе. За духову же працю нашихъ учителѣвъ якажь нужденна платня? Порôвнаймо сю платню учителѣвъ зъ платнею оглядачѣвъ худобы, сторожи скарбовои, а побачимо, якъ она нужденна. Однакъ чейже нашъ край ще не такій бѣдный, щобы не знайшовъ средствъ на лѣпшу вынагороду учителѣвъ. Бесѣдникъ доказувавъ, що пôдвысшенє не коштувало бы такъ много край, а хочь троха полѣпшило бы незавидну долю учителѣвъ. Полѣпшенє платнѣ буде бôльшою заохотою для людей, що хотять вôддатись учительству, якъ стіпендіѣ въ семинаріяхъ учительскихъ. Навѣть само селяньство, котре не конче прихильне учительству, признає потребу полѣпшеня долѣ учителѣвъ. Всѣ три повысшй внесеня передано комісіи шкôльнôй.

Пос. Крамарчикъ, мотивуючи свое внесенє о додатку дорожнянôмъ для учителѣвъ народныхъ, жалувавъ ся, що внесенє его не признано наглячимъ. Першу часть его внесеня передано комісіи буджетовôй, а другу комісіи шкôльнôй.

Пос. дръ Савчакъ мотивувавъ свое внесенє въ справѣ заведеня рускои ґімназіѣ въ полуднево-всходнôй части Галичины и доказувавъ числами, що Русинамъ належить ся $5^1/_2$ ґімназій. Були, казавъ бесѣдникъ, закиды, що въ рускихъ ґімназіяхъ не буде фреквенціѣ, але ґімназія въ Перемышли дала найлѣпше противный доказъ. Найбôльше потреба такои ґімназіѣ въ гусятиньскôмъ, залѣщицкôмъ, бучацкôмъ. Тожь найперше треба ґімназіѣ въ Чортковѣ и Бучачи, а коли бы въ въ нѣякій способъ не можна тамъ основати, то могла бы бути така ґімназія въ Коломыи. „Наводжу — казавъ дръ Савчакъ — три мѣсцевости, щобы дати рѣшаючимъ сферамъ вôльну руку, вдоволити бажаня народу руского. Хочь ставляю теперь домаганє лишь що до однои ґімназіѣ, то однакъ не резиґную зъ тыхъ домагань, якй вже туть давнѣйше ставляно“. Вôдтакъ розказавъ справу внесеня пос. Романчука въ комісіи шкôльнôй Рады державнои, и заявивъ, що не буде входити що до компетенціѣ Сойму въ справѣ языка выкладового, але бажавъ бы, щобы не повторились сцены зъ давныхъ лѣтъ. Пôдъ взглядомъ формальнымъ жадавъ переданя его внесеня комісіи шкôльнôй.

Внесенє посла Ґроса въ справѣ скликуваня Сойму передано 49 голосами противъ 37 комісіи адміністраційнôй, а не правничôй, якъ того домагавъ ся внескодавець.

По залагодженю порядку дневного вôдчитано: внесенє пос. Сѣчиньского, котре домагає ся, щобы фонды шкôльнй зъ каръ за непосыланє дѣтей до школы були пôдъ управою мѣсцевыхъ Радъ шкôльныхъ и уживали ся на заосмотренє бѣдныхъ дѣтей въ одѣжь и прыборы до науки; — внесенє пос. Меруновича въ справѣ основаня спеціяльного фонду позичкового въ сумѣ 300.000 на будову школъ, зъ тымъ, щобы почавши вôдъ 1892 р. вставлювано на ту цѣль до буджету черезъ шѣсть лѣтъ по 50.000 зр.; — внесенє пос. Окуневского и товаришѣвъ взываюче правительство, щобы вже въ найблизшôмъ часѣ предложило проектъ закона о знесеню патронату церковного и внесенє на змѣну закона зъ 1 сѣчня 1889 въ арт. II., 13 и 17 въ тôмъ дусѣ, щобы учитель, коли подає въ своѣй школѣ науку дѣтямъ зъ колькохъ громадъ, котрй разомъ мають больше якъ 2000 душь, побиравъ платню после IV. клясы, арт. 11 закона зъ 1 сѣчня 1889 а взглядно после внесеня Выдѣлу краевого зъ 2 марта 1892; — внесенє пос. Поточка, щобы обшары двôрскй були прилученй до громадъ и нѣяка посѣлôсть недвижима не могла бути вылучена зъ громады адміністраційнои. — Пос. Окуневскій интерпелювавъ правительство въ справѣ даваня пôдводъ для священиковъ другого обряду удѣляючихъ науку религіѣ въ школахъ народныхъ, а именно, чи правительство старає ся такъ само о дѣтя гр. кат. обряду въ захôдныхъ сторонахъ краю. На тôмъ закôнчено засѣданє, а слѣдуюче назначено на нинѣ

На засѣданю соймовои комісіѣ шкôльнои заявивъ віце-президентъ краевои Рады шкôльнои, дръ Бобжиньскій, що Коломыя надає ся найлѣпше до заложеня тамъ рускои ґімназіѣ.

Перегляд політичный.

Зачувати, що почтовй касы ощадности будуть незадовго могли приймати всѣ належитости податковй а такожъ будуть выплачувати пенсіи урядникамъ. Въ справѣ сѣй лагодять ся вже вôдповѣднй проекты.

Клюбъ консервативнои шляхты ческои постановивъ оголосити заявленє, що уважає своимъ обовязкомъ патріотичнымъ дораджувати, щобы нараду надъ справою ческо-нѣмецкои угоды на разѣ вôдрочити — Дръ Ріґеръ постановивъ зовсѣмъ усунути ся вôдъ житя политичного. — Дръ Едвардъ Ґреґръ выбирає ся до Америки, де задумує дати цѣлый рядъ вôдчитôвъ о теперѣшнôмъ положеню Чехъ.

Зъ кругôвъ урядовыхъ заперечують поголоску, будьто бы міністеръ Гірсъ зъ причины старости и слабого здоровля думавъ подати ся до димісіѣ. Такожь неправдою має бути вѣсть о выкрыто въ Москвѣ якогось заговору на житє царя.

Вчера вôдкрыто парляментъ румуньскій престольною бесѣдою котра констатує, що всѣ державы заявляли и заявляють охоту удержаня мира. Румунія держить ся такожь политики мира, а король може теперь сказати, що вôдносины Румуніѣ до всѣхъ державъ суть якъ найдружнѣйшй.

Д о п и с ь.

Зъ Рогатинщины.

[Нужды въ народѣ и мѣжь учительствомъ.]

Артикулъ вступный вашои часописи ч. 25 с. р. заслугує на увагу, але вымагає и спростованя що до змѣсту рѣчи и прото яко щоденный наочный свѣдокъ тыхъ вôдношень наводжу тіи коротко та надѣюсь помѣщеня тои дописи въ найблизшôмъ числѣ вашои часописи.

Що до змѣсту на вступѣ наведеного артикулу взглядомъ починаючои ся нужды сего року въ нашôмъ народѣ, спôмну ино, що необчисленй лѣта проминуть, закимъ настане лѣкъ постôйный для усуненя тои, що разъ частѣйше, гостячои нужды въ нашôмъ народѣ; а поки що запомоги, якъ досвѣдъ поучає, можуть ино въ дорозѣ даного заробкованя потрѣбнымъ бути помôчнй. Въ иннôй формѣ дана запомога веде селянина нашого, попавшого черезъ свою нерядивôсть въ бѣду, ще дальше, бо до крайного лѣнивства, позаякъ вôнъ вычѣ-

---

Метя заглянула крôзь дверѣ и выдивила ся здивована на тыхъ двоє людей.

— Скажи менѣ, дитинко, чого бы ты собѣ бажала? — спытавъ мінгеръ поважно и ставъ нѣбы то показувати пальцемъ на письмо мінгера де Кайзеръ.

Метя нахилила головку до дверей та задумала ся.

— Двѣ рѣчи я бы бажала.

— Такъ не можна, дитинко, — лишь однои.

— Ну, то добре, — зôтхнула она важко, то хиба вже тôлько сливянки, кôлько можу зъѣсти.

— Моя невинна дитинко! Я знавъ, що ты не будешь жадати чогось неможливого... А теперь послухай, маю тобѣ щось радôстного сказати. Отсе письмо и тебе дотычить. Я тобѣ его прочитаю: „Послѣдна посылка табаки...“ Нѣ, нѣ, то не тото. „Пять сотъ фунтôвъ найлѣпшого крохмалю...“ Якій же бо я нинѣ роздразненый... Скажу тобѣ коротко: Мінгеръ де Кайзеръ робить тобѣ ту честь, що предкладає тобѣ свою руку.

— Що? — крикнула панна ванъ Стенъ и почала смѣяти ся, що єѣ чорнй очи ажь зайшли сльозами. Вôнъ мене сватає? Я маю вôддати ся за мінгера де Кайзеръ? И я буду его вôдтакъ — ха, ха, ха! — кликати — „Микито“, чи ты то?!

— А вже! — вôдповѣвъ батько зъ поважною міною, бо вôнъ не знавъ жартôвъ, коли дѣло було про мінгера де Кайзеръ.

— А колькожь мінгерови лѣтъ — спытала она и стала теперь такъ поважна, якъ и самъ высокоповажаный бурмістръ.

— Въ самôмъ розцвѣтѣ житя, дитинко, щось такъ около сѣмдесять.

— Правда, тату, то вôнъ може ще жити десять або и пятнацять лѣтъ?

— Ще и двацять — вôдповѣвъ тато живо.

— Ахъ Боже, тожь то бо й якъ разъ нещастє.

— Що... о... о...? Нещастє? Не годить ся, дитинко такъ говорити; ты повинна тѣшити ся. Тѣшь же ся!

— Про втѣху, тату, хиба не говорѣмъ. — И панна Метя лишь здвигнула плечима. — Але можете ему сказати, що панна ванъ Стенъ видить въ тôмъ велику честь для себе, а що не може сама того выбирати, кого хоче, то принимає его предложенє — отъ такъ нѣбы дуже радо.

Мінгеръ написавъ заразъ дуже уклôнне письмо и таки ще того самого дня вôдославъ до Ротердаму „трекшвітомъ“*) що робивъ шѣсть миль на день, а то бувъ въ тогдѣшныхъ часахъ въ Голяндіи найкоротшій часъ, въ якôмъ заявленя щирои прихильности могли куды небудь перелетѣти на крылахъ любови.

II.

Сто лѣтъ тому назадъ то не така легка була рѣчь пересылати листы. Мінгеръ ванъ Стенъ користаючи отже зъ нагоды, сполучивъ приємне зъ хосеннымъ и додавъ до вôдповѣди що до сватаня ще й письмо купецке, въ котрôмъ вôдповѣвъ на всѣ торговельнй справы, якй мѣстились въ любовнôмъ листѣ мінгера де Кайзеръ, а пôдъ самъ конець ажь высказавъ свою велику радôсть зъ того, що вôнъ зробивъ ему таке повне чести предложенє.

То письмо зъ такъ многими и важными вѣстями, запечатане ажь на пять печатокъ, розпечатавъ не хто инший лишь таки самъ молодый Лавро де Кайзеръ. Переглянувши его скоренько ставъ вôнъ такъ голосно высвистувати, що ажь тыхъ девять помôчникôвъ купецкихъ, що сидѣли за столами та писали, перестали писати и выдивили ся на него. Одинокій сынъ де Кайзера бувъ въ конторѣ дурною вôвцею и вся торговля всхôдно-индійска не обходила его нѣчого. Замѣсть вписувати довгй ряды чиселъ до книгъ, волѣвъ вôнъ заложити руки въ кишенѣ и наложити на бакеръ капелюхъ зъ широкими крысами та волочитись вздовжь каналу и розмавляти тамъ зъ волоцюгами або придивляти ся, що тамъ робить ся, коли надплынуть торговельнй кораблѣ его батька та пристануть передъ домомъ мінгера.

— Пустѣтъ мене, тату, въ свѣтъ, — ка-

*) Чайка до перевоженя товарôвъ каналами въ Голяндіи.

кує тои певнои милосердиои руки ратунковои въ готôвцѣ безъ клопоту.

Що до головного змѣсту наведеного артикулу о бѣдѣ учительской, рѣчь має ся такъ: Маємо межи того стану людьми також рядивыхъ и нерядивыхъ. Перші въ выповненю своєѣ задачѣ зумѣютъ собѣ зарядитити такъ, що всѣ зъ ныхъ задоволенѝ и они изъ всѣхъ вôдношень своихъ; такимъ якось выстає и на проживу и на все необходиме, чи они вôльного стану, чи жонатѝ. А найбôльше имъ тоє помагає, що они одушевленѝ своимъ становъ и слушно належить имъ ся честь и то задоволенє изъ свого стану. Такѝ люде майже безъ вынимки суть сталыми на своихъ посадахъ. Противно дѣє ся зъ другими, зъ нерядивими; тіи бо якъ у всѣмъ нерядивѝ, такъ и зъ всего незадоволенѝ. И такъ: въ трудѣ своѣмъ мучать ся, нудить ихъ то занятє, збувають часъ, абы збути, и въ кôнци зъ ихъ працѣ або никлый або нѣякій хосенъ; у такихъ нѣ любови до дѣтей нѣ навôдвороть, нѣ почести вôдъ родичѣвъ, нѣ вôдъ властей признаня, пры тôмъ и въ наслѣдокъ того всего бѣда и нужда та галасованє при каждôй нагодѣ, що ратунку конче, бо не вытримати. Але необачнымъ на свою нерядивôсть въ щоденнôмъ житю, захочуєсь имъ рано и на пôдвечерокъ кавы, и то зъ родôвъ Кнейпа (?) крань Боже, ино найдорожшои, а на обѣдъ не годенъ безъ мяса, ба й на вечеру гербаты ино зъ румомъ, инакшои нѣколи. Трафунки при побираню пенсіѣ, стрѣчѣ зъ товаришами тамъже або на кулкахъ, то помынаю, бо се трафунки, не постôйнѝ выдатки. Ну, колижь такій чоловѣкъ самъ, то ще пôвъ бѣды, но жонатѝ, коли не змѣняють свого способу житя, мусять нужду терпѣти. Нехайже не нарѣкають на свою долю, бо свѣтъ видить, чи се справедливий крикъ — а вжежь годѣ правду де подѣти, хотяй въ очи коле. Выбачайте.

В. Обачный.

(Годимо ся зъ Вп. дописувателемъ, въ тôмъ, що ще богато треба часу, щобы нашъ нарôдъ выдобувъ ся зъ нужды, и що запомоги бôльше деморалізують людей, якъ имъ помагають; але не можемо згодити ся зъ єго поглядами що до учителѣвъ. Каждый станъ має и сякихъ и такихъ людей, але то ще не выключає шукати помочи въ потребѣ. Трудно також, щобы учитель не шукавъ лѣпшои страви для себе; єго занятє есть працѣ того рода, що вымагає иншои стравы, якъ того, що працює фізично. *Ред.)*

же вôнъ бувало до строгого де Кайзера, — пустѣть мене вôдъ себе,— проситъ ся вôнъ,— а якъ колись назадъ верну, то певно не зроблю встыду родинѣ Кайзерôвъ.

Але мінгеръ не хотѣвъ того и чути, бо такъ не водило ся въ єго родинѣ.

Коли молодый Лавро мавъ записувати въ ґрубезныхъ книгахъ, то вôнъ замѣсть того малювавъ хорошенькѝ дѣвчата, а помôчникамъ въ то лишь грай! Але старый де Кайзеръ и єго першій бухгальтеръ, коли таке побачили, то имъ ажь морозъ ишовъ по тѣлѣ. А треба ще й то знати, що молодый Лавро мавъ ґітару и выспѣвувавъ спѣванки, вôдъ котрыхъ бувало ажь цѣла хата ходить, а то вже достаточный бувъ доказъ, що вôнъ выродивъ ся зовсѣмъ зъ родины Кайзерôвъ.

Лавро лишь усмѣхнувъ ся и зложивъ назадъ письмо мінгера. Вôнъ мабуть ось такъ собѣ подумавъ: „Видко, що то гарна тота панна Метя“. А коли вôнъ такъ представлявъ собѣ въ дусѣ тоту молоду особу, такъ гарною и молодою, якъ лишь може бути, запукавъ до дверей вôдъ компаты свого батька.

(Дальше буде).

Новинки.

Львôвъ дня 25 (8 марта) лютого.

— **Громадѣ Новосѣлка костюкова**, въ повѣтѣ залѣщицкôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Президентъ зелѣзницъ державныхъ дръ Билиньскій** переѣзджавъ дня 4 с. м. передъ полуднемъ зелѣзничу лінію львôвско-черновецку, котру зô Львова люструвавъ ажь до Черновецъ. У Выбрановцѣ витали єго представителѣ повѣтовыхъ властей и людность повѣта. На дворци новитавъ п. Президента довшою промовою маршалокъ повѣтовый п. Северинъ Генцель, а по вôдповѣди и представленю урядникôвъ та злюстрованю стації, загостивъ дръ Билиньскій до пп. Богдановичѣвъ. По пôвгодиннôй перервѣ удавъ ся п. Президентъ въ дальшу подорожь люстраційну а въ суботу прибувъ до Черновецъ, де на дворци повитавъ єго президентъ краю ґр. Паче, президентъ мѣста п. Кохановскій, и урядники вôдъ зелѣзницѣ. Въ недѣлю вôдъѣхавъ дръ Билиньскій до Сучавы.

— **Рада повѣтова** въ Станіславовѣ намѣряє збудувати будынокъ на примѣщенє свого уряду и бюръ. Въ тôй цѣли ведуть ся переговоры въ справѣ закупна части грунту вôдъ дра Шидловского, при площади Мицкевича.

— **У посла Юл. Романчука** явила ся въ суботу депутація Русинôвъ зъ Калуша, зложена зъ п. Корытовского, купця въ Калуши, и мѣщанъ пп. Боднарчука и Серафина, абы повитати свого посла, прикованого теперь до постелѣ недуги. Послъ Романчукъ розмавлявъ зъ депутацією цѣлу годину про всѣлякѝ справы и справы свого округа выборчого, дякуючи депутаціи за доказъ довѣрія.

— **Руский театръ** пôдъ дирекцією п. Ив. Бибероввича прибуває въ пятницю до Львова, а въ суботу дасть уже перше представленє комедіѣ Карпенка „Мартинъ Боруля“. Представленя будуть вôдбувати ся въ сали Frohsinn-а, що недѣлѣ, середы и пятницѣ. Всѣхъ представлень буде 12, а абонаментъ на всѣ представленя въ крѣслахъ першорядныхъ выносить 10 зр., въ другорядныхъ 8 зр. Замовляти треба въ „Рускôй Бесѣдѣ“, Вôрменьска ч. 27. Репертуаръ заосмотрено въ кôлька оригінальныхъ а доси у Львовѣ не даваныхъ штукъ рускихъ а зъ перекладôвъ буде представлена голосна драма Судермана „Честь“, котра наробила не мало шуму на сценахъ европейскихъ столицъ.

— **Концертъ „Львôвского Бояна“** вôдбуде ся вже въ четверъ дня 10 с. м. (а не въ пятницю 11 с. м., якъ то первѣстно заповѣджено) а програма єсть слѣдуюча: 1. Вербицкого: Симфонія C-mol. Выконає оркестра 55 полку п. — 2. Лисенка: Кантата „Бють пороги“, мѣшаный хоръ въ супроводомъ оркестры. — 3. Лисенка: Увертура зъ „Рôздвяной ночи“, вôдограють на фортепянѣ пнѣ Л. Вахнянинôвна и Г. Збѣржховска. — 4. а) Кумановского: Вязанка зъ народныхъ пѣсень; — б) Матюка: Весна; — в) Артимовского Молитва зъ оперы „Запорожецъ за Дунаємъ“, вôдспѣває мѣшаный хоръ. — 5. Лисенка: „Ой одна я одна“ и „Кобы менѣ мамо намисто“, вôдспѣває пнѣ Волощакова. — 6. Сѣчиньского: „Одинъ у другого пытає“, слова Т. Шевченка, выконає эдвоєный квартетъ. — 7. Лисенка: Частина зъ оперы „Утоплена“, вôдспѣває хоръ мѣшаный. — 8. а) Лисенка: „Зацвила въ долинѣ червона калина“, дуетъ, и — б) Воробкевича: Дуетъ, вôдспѣвають п-нѣ Крушельницка и п. Н. Левицкій. — 9. Вахнянина: Сцена въ IV-ого акту оперы „Купало“. Квартеты и хоръ мѣшаный въ супроводѣ оркестры. — Вступъ на салю 1 зр. Крѣсла передо всѣмъ для панъ. Початокъ о год. 7½ вечеромъ. Члены спомагаючѝ мають на основѣ § 10 статутôвъ „Львôвского Бояна“ вôльный вступъ и мають право набути по одному білєтови по зниженôй цѣнѣ. По білєты треба зголоситись въ середу, дня 9 н. ст. марта, мѣжь 6 а 7-ою годиною вечеромъ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“, бо каса не буде выдавати білєтôвъ для членôвъ спомагаючихъ.

— **Духовна місія**. Въ Дроговыжи коло Миколаєва вôдбуде ся въ днихъ 20 до 26 мая духовна місія, а черезъ весь той часъ кураторъ Скарбковскои фундаціѣ, ґр. Генрихъ Скарбекъ, буде принимати у себе въ Демни всѣхъ місіонарѣвъ и священикôвъ, котрѝ прибудуть на місію.

— **Публична стація телефонічна** на головнôмъ дворци зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ буде по улядженю сими днями вôддана до ужитку публики.

— **Посвяченє новои фабрики**. Въ Сѣнявѣ, збаразкого повѣта, вôдбуло ся 29 лютого посвяченє фабрики лущеня и поліруваня пареного гороху, котру заложивъ властитель Сѣнявы, Щасный Тренціньскій. Фабрика тота оббирає горохъ зъ верхнои луски на зсыпѣ, черезъ що кожде зерно мусить уварити ся якъ найскорше, та выробляє також перловѝ крупы, разовину и питлевѝ выробы а затрудняє 200 робôтникôвъ и є другою фабрикою того рода въ цѣлôй Австріи.

— **Вôспа**. Въ Перемышли въ школѣ дѣвчатъ при ул. Воднôй появила ся вôспа. У сторожа шкôльного, котрый мешкає заразъ побôчь саль шкôльныхъ и держить у себе на хатѣ кôлькохъ ученикôвъ, занедужало двоє дѣтей на вôспу.

— **Огонь въ Збоискахъ**, про котрый мы оногды доносили, повставъ въ хатѣ торговельника збôжемъ, Шльомы Каца, и знищивъ єѣ до тла. При тôмъ попекла ся донька єго, Рифка Кацъ, а также комендантъ жандармеріѣ изъ Знесѣня, Фортуна. Реальнôсть була убезпечена на 800 зр., а причины огню ще доси не знати.

— **Вôдгомôнъ буковиньскихъ дефравдацій мытовыхъ**. На жаданє вѣденьского суду карного увязнено у Львовѣ купця Лейбу Ґрудера, замѣшаного въ дефравдаціи мытовѝ на Буковинѣ.

— **Утѣкача вязничного**, Едварда Валядіера, котрый допускавъ ся разомъ зъ Фреліхомъ многихъ крадежей въ минувшôмъ роцѣ, а опôсля, прихопленый въ Черновцяхъ, выломивъ ся бувъ зъ тамошныхъ арештôвъ и утѣкъ, прихопивъ знову але вже у Львовѣ оногды поліцiйный ревізоръ Ґінсберґъ, а изъ слѣдства выходить, що Валядіеръ и по утечи зъ Черновецъ зовсѣмъ не дармувавъ, але провадивъ и дальше своє злодѣйске ремесло.

— **Смерть черезъ поєдинокъ**. Минувшои пятницѣ померъ въ Краковѣ въ наслѣдокъ раны зъ поєдинку кадетъ, заступникъ офіцирскій 11 полку уланôвъ, ґр. Едмундъ Бенцельстерна-Енґестремъ. Поєдинокъ той вôдбувъ ся на пістолєты зъ якимсь п. Р., котрого 22-лѣтный ґр. Енґестремъ самъ бувъ вызвавъ и то за якусь тамъ доста благу рѣчь. Куля трафила въ колѣно и якимсь способомъ вôдбила ся, ударила въ груди а вôдтакъ, здаєсь, вôдбила ся ще разъ и трафила въ животъ. Нещасливого вôдвезено до шпиталю, де вôнъ помимо старанной и печаливои помочи сконавъ на рукахъ батька.

— **Крадѣжь и пôдпаленє**. Въ ночи зъ суботы на недѣлю добули ся до бровару Киселькы злодѣѣ: Иванъ Казановскій, Романъ Гнатюкъ и Гершъ Вайнштайнъ, а закравши всѣлякѝ прилады до машины пôдпалили нагромадженѣ тамъ клоче и трѣски, хотячи тымъ способомъ покрыти крадѣжь. Однакъ робôтники завчасу спостерегли добуваючій ся зъ вôконъ дымъ и придушили огонь въ самôмъ зародѣ. Небогато треба було опôзненя, а бувъ бы весь броваръ пôшовъ зъ дымомъ. Поліція вôддала злочинцѣвъ карному судови.

— **Убійство**. Въ Рашковѣ, въ повѣтѣ городеньскôмъ, убито передъ кôлькома тыжднями одного тамошного господарями. Причиною убійства були рôжнѝ колотнѣ, що повстали при выборѣ вôйта. Судова комісія, котра зъѣхала була на слѣдство, приарештувала, яко пôдозрѣного о того убійство, давного вôйта и двохъ єго догадочныхъ спôльникôвъ.

— **Самоубійство**. Въ Будапештѣ застрѣливъ ся посолъ ґр. Стефанъ Чаки, сынъ угорского міністра просвѣты. Кажуть, що причиною самоубійства мала бути нещаслива любовь, иншѝ знову припускають, що ґр. Чаки взявъ собѣ дуже до серця то, що на выборчôмъ цертифікатѣ дописали єму „докторъ“ а вôнъ степеня докторского не мавъ, ще иншѝ кажуть, що вôнъ вôйшовъ зъ розуму и тому житє собѣ вôдобравъ.

---

† Посмертнѝ вѣсти.

О. Модестъ Зарицкій, парохъ Жолчева въ деканатѣ рогатиньскôмъ, упокоивъ ся въ 65-ôмъ роцѣ житя а въ 36-ôмъ роцѣ священьства. Вѣчна єму память!

Николай Сандурскій, бувшій учитель народный, померъ въ Ямельници на тифусъ въ 53-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 8 марта. Проектъ адресы лѣвицѣ домагає ся уніѣ персональнои, самостôйнои територіѣ мытовои и арміѣ угорскои.

Брукселя 8 марта. Corr. Russe заперечує вѣсть о выкрытю заговору въ Москвѣ.

Атины 8 марта. Мелетопульосъ именованый міністромъ для справъ внутрѣшныхъ. Кабінетъ вже въ комплетѣ. Правительство постановило розвязати парляментъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвіка Пльона, при улицѣ Кароля Людвіка ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера